ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΩΝ

Καὶ στὴ χώρα τῶν Χρυσανθέμων, καὶ στὴ χώρα τῶν Γκεϊσῶν καὶ στὴν ὡραία, μακρυνὴ Ἰαπωνία, ὁ ἔρωτας τελειώνει πολλὲς φορὲς τραγικά... Πεθαίνουν καὶ κεῖ ζευγαρωτοὶ οἱ ἐρασταί... Αὐτοκτονοῦν καὶ κεῖ τὰ ἐρωτικὰ ζευγαράκια. Οἱ ἐρασταὶ ὅταν συναντήσουν δυσκολίας ζητοῦν τὴν εὐτυχία στὸν ἄλλο Κόσμο... Ἄλλοτε σφιχταγκαλιασμένοι, ξαπλώνονται στὰ σίδερα τῶν σιδηροδρόμων· ἄλλοτε κάθονται στὸ τραπέζι, γράφουν γράμματα στοὺς φίλους καὶ στοὺς δικούς των, ρίχνουν φαρμάκι στὸ κρασί των καὶ φαρμακώνονται γιὰ νὰ μὴ ἀποχωρισθοῦν πιὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἄλλοτε καταφεύγουν σ' ἕνα μέσον πιὸ εὐγενικὸ καὶ πιὸ ἀρχαῖο. Ὁ ἐραστὴς σκοτώνει πρῶτα τὴν ἐρωμένη του, καὶ ἔπειτα αὐτοκτονεῖ Ἄλλοτε, μὲ τὸ μακρὺ τὸν πέπλο ποὺ τὸν μεταχειρίζεται ἡ κόρη γιὰ ζωνάρι της, τυλίγονται σφιχτὰ μαζί,μὲ τὰ πρόσωπα ἑνωμένα· καὶ ἔτσι δεμένοι πέφτουν στὰ βαθειὰ νερὰ τῆς λίμνης ἢ τοῦ ποταμοῦ. Ὑπάρχουν τόσοι τρόποι αὐτοκτονίας ὅταν ὁ ἔρωτας τοὺς βασανίζει

* * *

Κι' ἐν τούτοις εἶνε τόσο ἀλλοκότως φιλόζωοι ! Κανεὶς πράγματι δὲν ἀγαπᾷ τὴ ζωή του τόσο πολὺ ὅσο ὁ Γιαπωνέζος,κανεὶς δὲν περιφρονεῖ τὸ θάνατο τόσο πολὺ ὅσο αὐτός.Ὁ Ἄλλος Κόσμος καθόλου δὲν τὸν τρομάζει. Λυπᾶται πού θ' ἀφήσῃ τοῦτο τὸν ἐπάνω κόσμο ἐπειδὴ τόν βρίσκει ἕναν τόπο ὀμορφιᾶς καὶ εὐτυχίας, ἀλλὰ τὸ μυστήριο τοῦ τάφου, ποὺ τόσο ἀπασχολεῖ τὸν Εὐρωπαῖο, δὲν ἀπασχολεῖ καὶ πολὺ τὸν Γιαπωνέζο.

* * *

Ὁ Γιαπωνέζος ἐραστὴς πιστεύει, ὅτι, θὰ ἑνωθῇ καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ μὲ τὴν ἀγαπημένην του. Γι' αὐτὸ ὁ πόθος του εἶνε νὰ ταφῇ μαζὶ μὲ τὴν ἐρωμένη του, ἀλλὰ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀρνοῦνται νὰ εἰσακούσουν αὐτὴ τὴν τελευταία παράκλησί του. Καὶ ὁ λαὸς βρίσκει αὐτὴν τὴν ἄρνησι πολὺ σκληρά, γιατι πιστεύουν γενικῶς ὅτι ὅσοι αὐτοκτονοῦν ἀπὸ ἔρωτα, τότε μόνο θαύρουν γαλήνη καὶ ἡσυχία, ὅταν τοὺς θάψουν μαζὶ ἑνωμένους.

Ἂν ὅμως ἡ ἐπιθυμία των ἐκπληρωθῇ, τότε ἡ τελετὴ γίνεται ὡραία καὶ συγκινητική. Ἡ κηδεῖες ξεκινοῦν μαζὶ ἀπο τὰ δύο σπίτια καὶ προχωροῦν φωτισμένες ἀπό τὰ χάρτινα φαναράκια γιὰ νὰ συναντηθοῦν στὸ μεγάλο προαύλιο τοῦ ναοῦ.

Ἀφοῦ γείνῃ ἡ συνειθισμένη ἱεροτελεστία, ὁ ἱερεὺς ἀπαγγέλλει λόγια κατανυκτικὰ γιὰ τὰ δύο θύματα. Μὲ μεγάλη εὐλάβεια, ἀναφέρει τὸ παράπτωμά των, τὸ λάθος των, τὴν νεότητά των, ποὺ τὴν παραβάλλει μ' ἕνα λουλοῦδι ποὺ γεννιέται καὶ ἀποθνήσκει μόλις ἀνθίσει, στὴν πρώτη ἀνοιξιάτικη πνοή. Ἀναφέρει τὴ θεά Μάϊα, τὴ χίμαιρα ποὺ τοὺς ἐγοήτευσε, ἀπαγγέλλει τὰ ρητὰ τοῦ Βούδα, καὶ παρασταίνει μὲ ζωηρὰ χρώματα τὴν μέλλουσαν ἕνωσι τῶν δύο ἐραστῶν σὲ μιὰ ζωὴ ἀνώτερη καὶ πιὸ εὐτυχισμένη, θυμίζοντας μὲ εὐγλωττία ἁπλοϊκὴ ἀλλὰ συγκινητική, τὴν ἀφελῆ καὶ ἐρωτικὴ πίστι τοῦ λαοῦ. Ἔπειτα ἡ δύο κηδεῖες ἑνωμένες διευθύνονται πρὸς τὸ κοιμητήριο, ὅπου εἶνε σκαμένος ὁ τάφος.

Τὰ δύο φέρετρα τὶ καταιβάζουν μαζὶ μὲ τρόπο ποῦ νὰ σμίγουν ἡ πλευρές των ὅταν ἀποτεθοῦν στὸ βάθος τοῦ τάφου.

Οἱ παριστάμενοι κλαῖνε. Ἰδία ἡ τρυφερὲς Γκέϊσσες. Καὶ τὸ χῶμα σκεπάζει σιγὰ-σιγὰ τὸ ἐρωτικὸ ζευγάρι ποῦ θὰ κοιμηθῇ κάτω ἀπὸ τὴν γῆ πλάϊ-πλάϊ τὸν αἰώνιο ὕπνο...

Ἡ ἐρωτικὲς αὐτοκτονίες αὐτοῦ τοῦ εἴδους λέγονται γιαπωνέζικα «γιόσι» ἢ «σιού-ζόν», λέξεις ποὺ σημαίνουν «θάνατος τῆς καρδιᾶς» «θάνατος τοῦ πάθους», «θάνατος τῆς ἀγάπης». Ἡ γυναῖκες ποῦ ταῖς ἐπιχειροῦν ἀνήκουν σχεδὸν πάντα στὴν τάξι τῶν «γιόρο» (τῶν ἑταιρῶν), ἀλλὰ συμβαίνει ποῦ καὶ ποῦ ν' αὐτοκτονοῦν καὶ κορίτσια καλῶν σπιτιῶν.

Τὰ δυστυχισμένα κορίτσια ποὺ πουλιοῦνται θεληματικῶς γιὰ νὰ συνδράμουν τὴν οἰκογένειά των ποὺ ἔπεσε σὲ δυστυχία, ποτὲ στὴν Ἰαπωνία δὲν ξεπέφτουν στὸ βαθμὸ ἐκεῖνο τῆς διαφθορᾶς ὅπου καταντᾶ ἡ ἱερόδουλος τῆς Εὐρώπης. Πολλὲς μάλιστα ἀπ' αὐτὲς διατηροῦν, σ' ὅλο τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς φρικτῆς σκλαβιᾶς των, κάποια εὐγένεια τρόπων, κάποια ἀβρότητα αἰσθήματος, καὶ κάποια ἔμφυτον σεμνότητα, ἀλλόκοτη καὶ συγκινητική, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸ εἶδος τῆς ζωῆς ποὺ ἀκολουθοῦν.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΡΙΤΣΙΑ

ΝΑ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΝΑ ΜΑΛΑΜΑ!

Νὰ καὶ μία περίεργη δίκη διαζυγίου. Μία ἐργάτρια σιγάρων ἡ κ. Καμίλλου ἐζήτησε διαζύγιον ὕστερ' ἀπὸ 20ετῆ συμβίωσι γιατὶ ὁ ἄνδρας της τὴν ἑκακομεταχειρίζετο. Ὁ δικηγόρος της στὸ δικαστήριο ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἔχθρα αὐτὴ δὲν εἶνε νέα. Ἡ κ. Καμίλλου, καὶ ἄλλη φορὰ εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸν συζυγικόν της οἶκον καὶ τότε ἀγάπησε πάλι ἀφοῦ ὁ σύζυγός της ρητῶς καὶ ἐγγράφως ὑπεσχέθη νὰ τηρήσῃ ὅρους τοὺς ὁποίους τοῦ ἐπέβαλλεν. Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε νὰ δῇ τοὺς ὅρους μὲ τοὺς ὁποίους ἐτιμωροῦσε ἡ κ. Καμίλλου τὸν ἄνδρα της.

Ἄρθρον 1. Τὸ χρῆμα ποῦ μαζεύουμε ἀπὸ τὸ ἐμπόριο θὰ τὸ διαχειρίζομαι ἐγὼ καὶ ὄχι ἐσὺ ὅπως ἀνόητα ἔκανα ὡς τώρα καὶ σοῦ ἔδινα λογαριασμό. Θὰ δίνῃς σὺ λογαριασμὸ ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς στὴ γυναῖκα σου.

Ἄρθρον 2. Δὲν θέλω νά μοῦ χαλάσῃς τὴς συνήθειές μου.

Θέλω ν' ἀγοράζω ὅ,τι μ' ἀρέσει, ἂν τὸ βρίσκῃς ἀκριβὸ δὲν θὰ φέρῃς ἀντιρρήσεις, γιατὶ ἐγὼ δὲν πετῶ τὸ χρῆμα ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἄρθον 3. Δὲν θέλω νὰ δέχωμαι στὸ σπῆτι μου φίλους, συναδέλφους, οὔτε ἐμεῖς νὰ πηγαίνουμε σ' αὐτούς, γιατὶ ἂν γίνω ἐγὼ ἀντικειμενον διασκεδάσεως σὲ κανένα, ἢ ποῦν τίποτε πλαγίως γιὰ μένα, ἔστω καὶ χωρὶς κακὸ σκοπό, μὲ πειράζει καὶ διαλύω τὴν συναναστροφήν. Ὅσον ἀφορᾶ τὸν περίπατόν μας σὺ θὰ μὲ πηγαίνῃς στὸ θέατρο, ἂν τὸ ἐπιτρέπουν τὰ οἰκονομικά μας, γιατὶ δὲν θέλω νὰ ὑποχρεώνομαι σὲ κανένα. Ἂν κάνουμε καμμιὰ φορὰ ἐκδρομὴ δὲν θέλω νὰ γκρινιάζῃς ἂν ξοδέψω 30 λεπτὰ καὶ πάρω τράμ, ὅπως ἔκανα ὡς τώρα ποὺ κουραζόμουν.

Ἄρθρον 4. Θέλω νὰ ἔχω τὴ μισὴ μέρα δική μου γιὰ τὴς δουλειὲς τοῦ σπητιοῦ, μπαλώματα κτλ. Δὲν θέλω νὰ τρώγεσαι ὅτι αὐτὸ εἶνε χαμένος καιρός.

Ἄρθρον 5. Γιὰ οἰκογενειακὲς ἐπισκέψεις δὲν θέλω φαγοῦρα. Ἀγαπῶ τὴν μητέρα σου πολὺ καὶ τὴν σέβομαι. Δὲν θέλω νὰ μὲ βιάσῃς ἂν ἐγὼ δὲν ἔχω διάθεσι νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς μόνος σου χωρὶς νὰ γκρινιάζῃς.

Ἄρθρον 6.Ἡ κόρη μας ἔγινε πολλὲς φορὲς ἀφορμὴ νὰ γκρινιάξουμε μαζῆ.Ἀπὸ τώρα λοιπὸν δὲν θέλω νὰ ξέρω τίποτε ἀπ' αὐτήν. Σύ μόνος σου,θ' ἀναλάβῃς τὴν εὐθύνη.Ἐγὼ θὰ μαγερεύω καὶ σὺ θὰ τὴν μαθαίνῃς νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ γράφῃ. Ἂν εἶνε ἄξια θὰ τὴν βραβεύῃς ἂν ὄχι θὰ τὴν τιμωρῆς κι' ἔτσι θὰ ἔχουμε τὴν ἡσυχία μας. Ἀλλοιῶς τὴν κλείνω σ' ἕνα μοναστῆρι μέχρι 12 ἐτῶν κι' ἔτσι δὲν θὰ γίνεται πειὰ κουβέντα γι' αὐτήν.

Ἡ κ Καμίλλου τοῦ ἐσύστησε νὰ μελετήσῃ τοὺς ὅρους πολὺ καλὰ, ἀφοῦ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὸν ἀνεξάρτητον χαρακτῆρα της.

Αὐτὸς τοὺς παρεδέχθη ἀλλὰ μὲ ὑστεροβουλίαν καὶ ὄχι μὲ εἰλικρίνειαν. Ἔγινε βάναυσος, ἐπανεστάτησε κατὰ τῆς συζύγου του καὶ ἤρχισε πάλι νὰ τὴν τυραννῇ.

Τὸ δικαστήριο τὴν ἐδικαίωσε καὶ τὴν ἀπήλλαξε ἀπὸ τὸν ἐγωϊστὴν σύζυγον κ. Κάμιλλον.

Ὁ Ἐρανιστής

* * *

Θὰ σᾶς διηγηθῶ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ «σιουζοὺ»—μιὰ ἐρωτικὴ αὐτοκτονία—ποὺ κατετάραξε τελευταῖα τὴν φιλήσυχη κοινωνία τοῦ Τόκιο. Ὁ ὑπηρέτης ἑνὸς γιατροῦ σ' αὐτὴ τὴν πόλι, μπαίνοντας τὴ χαραυγὴ στὸν κοιτῶνα τοῦ γυιοῦ τοῦ κυρίου του, βρῆκε τὸν νέο ξαπλωμένο στὴν κλίνη του νεκρόν, καὶ στὴν ἀγκαλιά του μιὰ νέα νεκρὴ κι' αὐτή. Ἦταν μιὰ «γιόρο». Ὁ νέος εἶχε ἀποκληρωθεῖ. Τοὺς ἔθαψαν τὸ ἴδιο βράδυ ἀλλ' ὄχι μαζί, μ' ὅλον ὅτι ὁ πατέρας ἦταν καταλυπημένος γι' αὐτὸ ποὺ συνέβη.

* * *

Τὴν κόρη τὴν ἔλεγαν Κάμα. Ἦταν γεμάτη ὀμορφιὰ καὶ χάρι. Ὁ πατέρας της εἶχε ἀποθάνει, ἔχασαν ὅλη τὴν περιουσία των, καὶ αὐτὴ πουλήθηκε γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν μητέρα της καὶ τὴ μικρή της ἀδελφή. Ἦταν τότε στὰ δεκάξη της χρόνια. Μόλις πρὸ ἑνὸς ἔτους εἶχε γείνει ἑταίρα,ὅταν ἐγνώρισε τὸν νέο. Παρευθὺς ἠσθάνθησαν σφοδρὸν ἀμοιβαῖον ἔρωτα. Ἦταν γι' αὐτοὺς μεγάλη συμφορά, γιατὶ ἔπρεπε ἄφευκτα νὰ γείνουν σύζυγοι. Ὁ νέος ἀπεκληρώθη ἀπὸ τὸν πατέρα του. Οἱ ταλαίπωροι ἐρασταὶ ξεπούλησαν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά των γιὰ νὰ βλέπουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἐκείνη πούλησε καὶ τὰ τελευταῖα της φορέματα. Ἐσυμφώνησαν νὰ συναντηθοῦν κρυφά, γιὰ τελευταία φορά, στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του, ἔπιαν δηλητήριον καὶ ξαπλώθηκαν μαζὶ στὸ κρεββάτι γιὰ νὰ παραδοθοῦν στὸν αἰώνιο ὕπνο.

Εἶδα τὴν κηδεία τῆς δυστυχισμένης κόρης ὅταν πήγαινε στὸ ναό, φωτισμένη ἀπὸ τὰ χάρτινα φαναράκια ποὺ σκοροποῦν γιὰ μόνη λίμψι ἕναν ἀμυδρὸ καὶ πένθιμο φωτισμό. Ἀκολουθοῦσαν πολλὲς κυρίες, ὅλες μαυροφορεμένες, μὲ πέπλους λευκούς, ποὺ πήγαιναν σιωπηλὲς σὰν μία παρέλασις ἀπὸ φαντάσματα.

Ὅμοια κηδεύτηκε καὶ ὁ νέος.

Ἀνθρωποι πονετικοὶ σκόρπισαν στοὺς τάφους των ἄνθη καὶ κλώνους ἰτιᾶς....

Καϊζοὺμ Ζακούμα

Κάθε σαλονάκι Ἰατρικὸ, ἐπαγγελματικὸ καὶ κάθε γραφεῖο εἶνε ἀπαραίτητον γιὰ τοὺς πελάτας του νὰ ἔχῃ στὴ διάθεσί τους τὸ «Μπουκέτο».